

BALLAI LÁSZLÓ

Braustolle

© COPYRIGHT 2004, BALLAI LÁSZLÓ. MINDEN JOG FENNTARTVA.

MEGJELENT AZ „EZREDVÉG” IRODALMI, MŰVÉSZETI ÉS TÁRSADALOMKRITIKAI FOLYÓIRAT XV ÉVFOLYAM, 2. (2005. FEBRUÁRI) SZÁMÁBAN.

EZ A MŰ AZ ÍRÓ HONLAPJÁRÓL, A [HTTP://WWW.VASAROS.COM/ART/BALLAI/](http://www.vasaros.com/art/ballai/) OLDALRÓL SZÁRMAZIK. A SZÖVEG BÁRMINEMŰ MEGVÁLTOZTATÁSA, VALAMINT KERESKEDELMELI CÉLÚ SOKSZOROSÍTÁSA CSAK A SZERZŐ KÜLÖN, ÍRÁSBELI ENGEDÉLYÉVEL LEHETSÉGES. E-MAIL: BALLAI@VASAROS.COM

(P) 2005, BY [VASAROS DOT COM](http://www.vasaros.com)

Már rendet csináltam. Minden irat a helyére került. Hiába csúcstechnika, elektronikus levelezés, én mindent kinyomtatok, és lefűzök a megfelelő dossziéba. Kerekeken gördülő keretben rendezem idősorba az aktákat. Nálam három kategória van: sürgős, határidős, *ad acta*. Mint az életben – azt hiszem. Sokan panaszkodnak manapság, hogy nem megy az ingatlanközvetítő üzlet, mindenki csak eladni akar, és nincs vevő. Már itt nem stimmel a logika. Mert aki ma, kétezer-négyben Magyarországon elad, az mindjárt venni is akar. Jobb helyen, persze, és előnyös áron. De máris mind potenciális vevő. És akkor azokról nem is beszéltem, akik pusztán venni akarnak. Leszögezhetjük tehát, hogy Magyarországon – az eladókkal megnövelve – igenis többen akarnak ingatlant vásárolni, mint eladni. Akkor hát hol a hiba? A módszerben.

A módszernek, esetünkben két összetevője van. Az első a létszám. Bizony, többen akarnak megélni az ingatlanközvetítésből, mint amit elbír a piac! De mi a piac? Rászerveződés a kínálatra. És ki él meg a piacon? Aki nem akarja túlfejleszteni a létszámot. Naponta húszan ajánlkoznak, hogy szívesen vállalnának asszisztenciát az irodámban, de én egyedül dolgozom. Én nem képezek ki ügyintézőket más vállalkozások számára. Abba, hogy valaki az adatbázisomat ellopja, bele sem merek gondolni. A másik tényező az ügykezelési gyakorlat. Mikor, miért és hová teszek valamit. Ezt nem lehet megtanulni. A Pénzügyi Főiskolán persze oktattak szervezést, ügyvitelt, sőt még ügyvitelszervezést is. Az első munkahelyemen, a Selyemgombolyítónál azonban a számviteli munkatársak mindig valamilyen elveszett irat után kutattak. Amint beálltam, engem is az elkallódott dokumentumok keresésére fogtak. A főkönyvelő a következő mérlegidőszakban nekem szignálta ki, hogy számítsam ki, miért van eltérés a központ és a vállalat nyereségnyilvántartása között, holott a bázisadatok ugyanazok. Akkor jöttem rá, hogy a dolgok veleje az ügykezelési gyakorlat. Például a Selyemgombolyítónál két csoport dolgozta fel a számviteli adatokat, a központban négy. A legegyszerűbb megoldás, ha csak egy csoport van, és az egy munkatársból áll. Ott – a hivatali munkaidő ötven-hetven százalékát kitevő tevékenység – a többi csoport munkatársaival való egyeztetés és vita kimarad.

Péntek délután lévén lehúztam a redőnyöket, mert szombaton jön a takarítónő, és ő félhomályban szeret dolgozni. Félhomályban, mintha aranyat öntene, vagy éppen az ételiksír kikeverésén fáradozna. Eh, megértem. Ha nem mondhatnám el magamról, hogy van egy jól menő irodám, hanem csak valahová csuszorálni járnék, lehet, én is megkérném a tulajt, sötétítse el a helyiséget érkeztem előtt. Pláne itt a Pozsonyi úton. Ne lássa senki szemközti szomszéd, amint az a csinos hölgy átvedlik holmi kétkezi munkássá. Mert a szegény emberek sokszor igényesebbek a küllemükre, mint a gazdagok. Főleg az én takarítónőm. Amikor megjelent a hirdetésre, először azt hittem, eltévesztette a címet. Az *Elite* magazin báli tudósításain nem látni ilyen dívákat. Rögtön el is fogadtam a szokásos ár másfélszeresére tett ajánlatát. Később rágódtam ugyan emiatt, de azután megbékéltem – az iroda is olyan tip-top, mint a nő. Legalább fele annyi időt fordíthat rá, mint a saját testápolására és ruházatára.

Utoljára szoktam kikapcsolni a számítógépet. Amint a „Leállítás” parancsra kattintottam volna, megcsendült a hangjel. E-mail érkezett. Na de ilyenkor? Péntek délután ötkor? Lehet hogy fontos. A kíváncsiság – a kapzsiság? – nem hagyott nyugodni. Előhívtam az üzenetet:

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Engedjék meg, hogy bemutatkozzam: Braustolle Irén vagyok, német-olasz szakos középiskolai tanár. Azért zavarom Önöket, mert öröklakást keresek

Budapesten – vagy a környékén, tömegközlekedési elérhetőséggel –, maximum két és fél millió forintig. Adott esetben garzon, vagy akár házrész is szóba kerülhet. Tudom, anyagi kereteim meglehetősen szerények, de kérem, ha látókörukbe kerülne ilyen árkategóriájú ingatlan, értesítsenek a következő címen stb.

Segítségüket előre is köszönöm, Üdvözlettel Braustolle Irén

Hát ez már szemtelenség! Két és fél millióért! Kutyaólat sem kap Budapesten, de még a környékén sem. Az ügykezelési költséget sem fedezi, ha ilyesmivel kezd foglalkozni az ember! Még azok a legócskább garzonok a nyolcadik kerületben is három fölött kezdődnek. Összedohányzott, vedlő falú lakások, rendes ember oda a lábát be sem teszi. Nem is beszélve a tulajokról. Alig akarnak fizetni. Egyszer keveredtem ilyesmibe, ötödszörre kellett kiszállnom a Leonardo da Vinci utcába, mire megkaptam az előre megállapodott jutalék felét. Jó, hogy meg nem vertek. Abban sem vagyok biztos, hogy – bár az iratok stimmeltek –, aki eladta, azé volt-e a lakás. Ezt a levelet természetesen nem nyomtattam ki. Arra sem méltó, hogy *ad acta* tegyem.

Araszolgattam a híd felé. A szokásos péntek délutáni nyomor. Ilyenkor mindig örülök, hogy megelégedtem egy kisautóval. Mások, bezzeg, az én pozíciómban legalább egy luxusterepjárót vennének. Én beértem egy Toyota Yarissal. Persze full extrás, de ez kívülről nem látszik. Ilyen autót nem irigyel a szomszéd. És ez akkor is csak öt litert fogyaszt, ha öt kilométert teszek meg egy óra alatt. De maximum hat és felet. Szóval, Braustolle. Milyen furcsa. Van egyáltalán ilyen név? *Brauer*, ugye, annyi, mint sörfőző. A *brau* prepozíció a sörfőzésre utal. *Braustolz* – sörfőzdék büszkesége. Braustolz, tényleg! Ez volt az egyik NDK-beli sörmárka, Karl-Marx-Stadtban főzték. Manapság hogy is nevezik Karl-Marx-Stadtot? Chemnitznek, mint azelőtt? De a mostani kelet-német sörök már nem olyanok, mint azelőtt. A Wernesgrüner meg a Radeberger. Braustolz-cal pedig egyáltalán nem találkoztam. Braustolle. A *die Stolle* püspökkenyeret vagy karácsonyi kalácsot jelent. A Braustolle nem jelent semmit. Csakis valami kreált név lehet.

Állt a Margit-híd is. Bekapcsoltam a rádiót. És akkor megszólalt az a csodálatos dal. Egy francia trubadúrdal, D'Alvernától – legalább is a bekonferálás szerint. De nem francia volt. Két évig tanultam franciául is. Egy árva szót nem értettem, pedig az énekesnő teljesen tisztán ejtette a szavakat. Inkább spanyolosnak hatott. Alighanem provanszál lehetett. Rodoszi nyaralásom során tudtam meg, hogy a johannita lovagokat nemzetek szerint helyezték el, és külön volt francia és provance-i szállás. A magyarok a németekkel együtt laktak. De az az ének. Kezdetben persze bosszankodtam, hogy nő énekl a trubadúrdalt, de azután magával ragadott a dallam. Én még ilyet az életben nem hallottam. Szomorkás, valahonnan nagyon mélyről jövő. Ahová nem szívesen pillant önmagába az ember. Talán csak a zeneszerzők, a művészek. A műszerfal óráján láttam, hogy tizenkét perces. Hosszú, és rövidnek éreztem. Melyik slágerszám tart tizenkét percig? Hát miért nem sugározzák egyáltalán ezeket a trubadúrdalokat? Jó, nem az autóban kellene hallgatni – majdnem rászaladtam a híd lehajtóján a járdára. Istenem, micsoda dolgok vannak a világon! Egyáltalán kik alkotják az ilyen csodálatos dolgokat? Mikor van rá idejük? Honnan van rá energiájuk? Én, például, amikor hazaesem az irodából, és megvacsoráztam, sokszor már a tévé alatt elalszom.

A budai hídfőnél eloszlott a forgalom, és, bár zsúfolt kocsioszlopban, de folyamatosan lehetett haladni a Kolosy tér felé. Kikapcsoltam a rádiót. Annyira eluralkodott felettem az előző dal hangulata. Annak a tiszta hangzásnak a képzete. Ez a Braustolle-féle, végül is egy jó stílusú levél volt. Méghozzá milyen jó! Mindenek előtt: „Tisztelt Hölgyeim és Uraim!” Manapság már a nívósabb levelekben is csak „Tisztelt Hölgym/Uram-ról van szó. Nem kívánt törlendő. Azután bemutatkozik. Az ajánlóra való hivatkozás a szokásos formula. Pedig mennyivel erősebb

ennél a bemutatkozás. Ez vagyok. Nem ennek és ennek az ismerőse. Így hívnak, sőt, ez és ez a foglalkozásom. Nagyon ritka ez manapság. A vállalt én. Miközben mindenki a személyiségjogokról fecseg. „Azért zavarom Önöket..” De miért zavarna, aki megkeres egy szolgáltatót? Mert csak két és fél milliója van. És tudta, hogy ezen fel fognak háborodni. Ahogy az velem is megtörtént.

Tudta, hogy ez lakásra nem, csupán garzonra, vagy házrészre elég, s az egyetlen lehetősége, hogy szerény anyagi keretei dacára felkeltse a közönyös alkuszok figyelmét – a stílus. Ki is mondta, hogy a stílus az ember? A Szépvölgyi útra kanyarodva már teljesen megszűnt a zsúfoltság is. Milyen kár, hogy nem tudtam felvenni azt a provanszál dalt. Majd hétfőn megnézem a Rózsavölgyiben. Á, úgysem fogom megnézni! Annyi mindennel vagyok így, azt hiszem, vágyom rá, de sosincs időm megszerezni. Ki lehet ez a Braustolle Irén? Jó, német-olasz tanár. Fiatal, idős? Nem lehet olyan fiatal, ha egyszer öröklakást keres. Semmi nem örök, még az a rendszer sem bizonyult annak, amelyben tanácsi, szövetkezeti, illetve öröklakásokban laktunk. És mégis örök, legalábbis nekünk. Akik leéltünk az „átkosban” legalább harminc évet, mindig tanácsot, KÖJÁLT, HKI-t mondunk elsősre, majd szabadkozva javítgatjuk önkormányzatra, ANTSZre, Vagyongazdálkodási Irodára.

Ki ez az asszony? Milyen levelet írhat, ha nem csupán valami hivatalos ügyről van szó? Mint az *Anyegin* Tatjánája, aki szívét-lelkét kiteszi a jégszívű férfi elé. Ugyanolyan közönyös lennék, mint az az orosz nemes? Ez az asszony utolsó tartalékait kaparta össze, és még kölcsönt is kért hozzá, melyet talán soha nem tud visszaadni? Mindenképpen megoldást kell találnia, hogy kimozduljon jelenlegi helyzetéből? Egy alkoholista férj karmai közül? Mielőtt örökségigényét érvényesítő rokona kilakoltatná? Esetleg korábbi tanácsi lakását egy fondorkodó másik igénylőnek ítélte oda a bíróság? Veje meghalt, és mindenét pénzzé tette, hogy unokája jövőjét biztosítsa?

Le kellett állítanom az autót, pedig már alig két utcányira voltam hazulról. Fülemben felcsendült az a felejthetetlen trubadúrdal. Melyet női hangon adtak elő. Hát, persze! A hölgy elhunyt kedvese szerzeményét énekelte. Lehet, hogy ez a levél az utolsó segélykiáltás volt Braustolle Iréntől?

VÉGE